

11 Σεπτεμβρίου, 1995

[ΝΙΚΗΤΑΣ, Δ/στής]

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΑΡΘΡΟ 146 ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

ΣΟΦΟΚΛΗΣ ΑΝΘΟΥΣΗΣ,

Αιτητής,

v.

ΚΥΠΡΙΑΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ, ΜΕΣΩ
ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΥΠΗΡΕΣΙΑΣ,

Καθ' ων η αίτηση.

(Υπόθεση Αρ. 129/94)

5 *Δημόσιοι Υπάλληλοι — Διορισμοί / Προαγωγές — Άρθρο 34(9) του περί Δημόσιας Υπηρεσίας Νόμου (Ν. 1/90) — Αιτιολογία συστάσεων — Αντιδιαστολή προς τις περιπτώσεις προαγωγής (Άρθρο 35(4)) — Το ζήτημα δεν αποφασίστηκε — Η σύσταση αιτιολογημένη εν πάση περιπτώσει στην κριθείσα περίπτωση.*

10 *Δημόσιοι Υπάλληλοι — Διορισμοί και προαγωγές — Κριτήρια — Εξωγενή κριτήρια — Δεν μπορεί στοιχείο που βρίσκεται στο φάκελο και σχετίζεται με τα κριτήρια να θεωρηθεί εξωγενές.*

15 *Προσφυγή βάσει του Άρθρου 146 του Συντάγματος — Λόγοι ακυρώσεως — Προβολή τους με την αίτηση — Καν. 7 του Διαδικαστικού Κανονισμού του Ανωτάτου Συνταγματικού Δικαστηρίου του 1962 — Οι περιστάσεις στην κριθείσα περίπτωση — Ο λόγος ακυρώσεως δεν καλυπτόταν από το δικόγραφο των απαραίτητων προς τούτο διαβημάτων.*

20 *Δημόσιοι Υπάλληλοι — Διορισμοί / Προαγωγές — Κλήση δημοσίου υπαλλήλου από την Ε.Δ.Υ. προς υποβολή του έργου της Άρθρο 17 του Ν. 1/90 — Σύνομη η κλήση και συμμετοχή συμβούλου σε διαδικασία προαγωγής στην κριθείσα περίπτωση.*

Ο αιτητής αμφισβήτησε την κατάληψη από τον ενδιαφερόμενο, αντ' αυτού, της θέσης Επιμελητή (Χειρουργικής).

Το Ανώτατο Δικαστήριο, απορρίπτοντας την προσφυγή, αποφάσισε ότι:

1. Η δικηγόρος της Δημοκρατίας εισήγηθηκε πως στην παρούσα υπόθεση δεν είναι απαραίτητη η αιτιολογία δεδομένου ότι το Άρθρο 34(9) του περί Δημοσίου Υπηρεσίας Νόμου (Ν. 1/90), που εφαρμόζεται στις περιπτώσεις θέσεων πρώτου διορισμού και προαγωγής, δεν απαιτεί ρητά αιτιολογημένες συστάσεις, όπως είναι η περίπτωση των προαγωγών κάτω από το Άρθρο 35(4). 5

Δεν θα χρειασθεί να αποφασιστεί το σημείο αυτό. Μπορεί να μείνει ανεξετάστο μέχρις ότου εμφανιστεί η κατάλληλη περίπτωση. Το σχετικό απόσπασμα των πρακτικών εν προκειμένου αποτελεί σαφή και πλήρη αιτιολογία της σύστασης χωρίς να χρειάζεται άλλη ανάλυση. Από αυτό προκύπτουν ξεκάθαρα τα στοιχεία που ξεχώριζαν το διορισθέντα από τους ανθυποψηφίους του. 10

2. Ένα δεύτερο επιχείρημα που συναρτήθηκε με την εισήγηση είναι ότι ο Διευθυντής έκαμε ιδιαίτερη μνεία των προσόντων F.R.C.S., που δεν είναι τίποτε άλλο παρά τα προσόντα που προσδιορίζουν την ειδικότητα, η οποία χρειάζεται από το σχέδιο υπηρεσίας για κατάληψη της θέσης. Έχει λεχθεί πως αυτό ήταν εξωγενές στοιχείο, που εκμηδενίζει το κύρος των συστάσεων. Το Δικαστήριο δεν συμφωνεί. Δεν μπορεί στοιχείο που είναι στο φάκελο και σχετίζεται με τα κριτήρια να θεωρηθεί εξωγενές. 15
3. Ο Καν. 7 του Διαδικαστικού Κανονισμού του Ανωτάτου Συνταγματικού Δικαστηρίου του 1962 επιβάλλει υποχρέωση στον αιτητή να εγείρει με το δικόγραφο του όλα τα σημεία τα οποία υποστηρίζουν την προσφυγή αυτή. Το Δικαστήριο έχει διεξέλθει τους λόγους που απαρίθμησε ο δικηγόρος του αιτητή. Δεν είναι ορθό ότι θέτουν ειδικά θέμα αναιτιολόγητου των συνεντεύξεων παρά τον μεγάλο αριθμό λόγων που διατυπώνονται στην αίτηση. Στην καλύτερη περίπτωση μπορεί να λεχθεί ότι εγείρεται με πολλή γενικότητα και αοριστία π.χ. παράβαση νόμου ή κακή εφαρμογή του νόμου. Όμως αυτό δεν αρκεί. Αν η εισήγηση γινόταν δεκτή θα παρεχόταν ευχέρεια για τη συζήτηση σχεδόν κάθε θέματος. Με αποτέλεσμα τον εξοβελισμό των δικονομικών διατάξεων και του ρόλου τους στον καθορισμό των επίδικων θεμάτων και της διεξαγωγής της διοικητικής δίκης. Η συγκεκριμενοποίηση όμως σε λογικά όρια κρίνεται απαραίτητη. Ο προτεινόμενος λόγος δεν καλύπτεται. Και εφόσον δεν λήφθηκαν τα απαραίτητα διαβήματα δεν επιτρέπεται να συζητηθεί. 20
30
35
40
4. Το Άρθρο 17 του νόμου ορίζει ότι η Επιτροπή δικαιούται να κα-

λέσει οποιοδήποτε δημόσιο υπάλληλο "να βοηθήσει την Επιτροπή πάνω σε οποιοδήποτε ζήτημα το οποίο η Επιτροπή έχει να εξετάσει κατά την άσκηση των αρμοδιοτήτων της και"

- 5 Στην προκειμένη περίπτωση Ανώτερος Ειδικός Χειρουργός κλήθηκε ως σύμβουλος. Ο ρόλος του, όπως και του Διευθυντή, στη συνέντευξη διαγράφεται στο πρακτικό.
- 10 5. Υπάρχει ένας τελευταίος λόγος περί υπεροχής του αιτητή στα τρία κριτήρια. Δεν είναι έτσι τα πράγματα, όπως δείχνουν τα γεγονότα καθώς και τα στοιχεία των φακέλων.

Η προσφυγή απορρίπτεται χωρίς έξοδα.

Αναφερόμενες υποθέσεις:

- 15 *Λοιζίδης κ.ά ν. Δημοκρατίας (1992) 4 Α.Α.Δ. 4742,*
- Πολυκάρπου κ.ά ν. Δημοκρατίας (1993) 4 Α.Α.Δ. 72,*
- 20 *Ηρακλέους ν. Ε.Δ.Υ. (1994) 4 Α.Α.Δ. 226,*
- Κελεπενιώτης ν. Α.Η.Κ. (Αρ. 1) (1994) 4 Α.Α.Δ. 1795,*
- 25 *Χατζηγιάνη ν. Δημοκρατίας (1994) 4 Α.Α.Δ. 1815,*
- Αγαθαγγέλου ν. Ε.Δ.Υ. (1995) 4 Α.Α.Δ. 903,*
- Παρέλλης ν. Δημοκρατίας (1995) 4 Α.Α.Δ. 1145,*
- 30 *Αποφάσεις Συμβουλίου της Επικρατείας Αρ. 1188/87 και 3897/88.*

Προσφυγή.

- 35 Προσφυγή εναντίον της απόφασης των καθ' ων η αίτηση, με την οποία διορίστηκε το ενδιαφερόμενο μέρος στη μόνιμη θέση Επιμελητή στην ειδικότητα της χειρουργικής αντί τον αιτητή.

Α. Σ. Αγγελίδης, για τον Αιτητή.

- 40 *Γ. Ερωτοκρίτου, Δικηγόρος της Δημοκρατίας, για την Καθ' ης η αίτηση.*

Π. Αγγελίδης, για το Ενδιαφερόμενο μέρος.

Cur. adv. vult.

ΝΙΚΗΤΑΣ, Δ.: Ο αιτητής, που κατέχει θέση Ιατρικού Λειτουργού Ιης τάξης, διεκδίκησε τη θέση Επιμελητή στην ειδικότητα της χειρουργικής. Μπορεί, παρεμπιπτόντως, να λεχθεί πως υπήρχαν 6 άλλες κενές θέσεις Επιμελητή, αλλά σε διαφορετικές ειδικότητες, οι οποίες πληρώθηκαν με την ίδια ευκαιρία και στην αυτή διαδικασία. Η Επιτροπή Δημόσιας Υπηρεσίας με απόφαση της ημερ. 14/10/93, που δημοσιεύθηκε στην επίσημη εφημερίδα της Δημοκρατίας στις 24/12/93 - και είναι τώρα το αντικείμενο αναθεώρησης διόρισε τον ενδιαφερόμενο γιατρό Νικόλαο Μαλακουνίδη στην παραπάνω μόνιμη θέση, που εντάσσεται στις θέσεις πρώτου διορισμού και προαγωγής, από 15/11/93.

Πρέπει εξ αρχής να έχουμε υπόψη τα στοιχεία των διαδίκων που αφορούν τα τρία κριτήρια προαγωγής που θεσπίζει ο νόμος. Ο αιτητής έχει δίπλωμα ιατρικής του πανεπιστημίου Αθηνών και απέκτησε στην Ελλάδα ειδικότητα στη χειρουργική (βλέπε σχετικά πιστοποιητικά από την προπαιδευτική παθολογική κλινική του ιδίου πανεπιστημίου). Ο ενδιαφερόμενος πήρε το πρώτο του ιατρικό δίπλωμα στο πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης. Ακολούθως πήρε την ειδικότητα του έχοντας επιτύχει σε εξετάσεις σε δύο κέντρα. Διαθέτει τον τίτλο "Fellow Royal College of Physicians & Surgeons", Glasgow (F.R.C.S.) και Fellow Royal College of Surgeons, Edinburgh (F.R.C.S.)" (βλέπε σχετικούς τίτλους σπουδών στον προσωπικό του φάκελο). Συμπληρώνω, αναφέροντας ότι ο αιτητής είναι κατά 10 χρόνια αρχαιότερος του συναδέλφου του. Στη βαθμολογία, για όσα χρόνια ο προαχθείς έχει εμπιστευτικές εκθέσεις, δεν υπάρχει ουσιαστική διαφορά. Υπερέχει ελαφρά ο αιτητής (βλέπε έκθεση 1990 αιτητής 4 Εξ., 4 Π.Ι. έναντι 1 Εξ., 7 Π.Ι. του Μαλακουνίδη).

Πρέπει εδώ να λεχθεί ότι ο Διευθυντής Ιατρικών Υπηρεσιών, που προσκλήθηκε και παραβρέθηκε κατά την κρίσιμη συνεδρίαση, σύστησε τον ενδιαφερόμενο. Τα σχετικά σχόλια του έγιναν αντικείμενο επικρίσεων από το δικηγόρο του αιτητή. Ο κ. Αγγελίδης υποστήριξε ότι οι συστάσεις πάσχουν σε βαθμό που αφαιρούν από την πράξη την εγκυρότητα της. Κατά την άποψη του είναι ελαττωματικές σε δύο σημεία: (1) η ίδια η σύσταση είναι αναιτιολόγητη και (2) ο Διευθυντής παραπλάνησε την Επιτροπή ως προς τα προσόντα του ενδιαφερομένου.

Θα δούμε πώς έχει η εισήγηση. Αφού πρώτα δηλώνει ότι οι υποψήφιοι Επιμελητές υπηρετούν στο Τμήμα του και τους γνωρίζει επομένως προσωπικά, ο Διευθυντής, που έλαβε υπόψη "τα νομοθετημένα κριτήρια στο σύνολο τους", σύστησε για προαγω-

γή τον ενδιαφερόμενο. Ακολουθεί ότι η δικηγόρος τη Δημοκρατίας υποστήριξε πως αποτελεί αιτιολόγηση.

5 ".....ο Διευθυντής ανέφερε ότι ο Μαλακουνίδης έχει μεγαλύτερη συνολική πείρα στην ειδικότητα της χειρουργικής από τους άλλους υποψήφιους."

10 Έπεται αναφορά στους τίτλους F.R.C.S. του ενδιαφερομένου, στοιχείο που θα σχολιασθεί αργότερα. Και η εισήγηση συνεχίζει:

15 "..... Περαιτέρω, ο Διευθυντής ανέφερε ότι έλαβε υπόψη τη γενικότερη πείρα που απέκτησε ο Μαλακουνίδης στις σύγχρονες τεχνικές της χειρουργικής όπως και την πείρα στον τομέα της χειρουργικής ογκολογίας στον οποίο τομέα είναι ο χειρουργός που αναλαμβάνει τη χειρουργική θεραπεία των καρκίνων του μαστού στον κυβερνητικό τομέα.

20 Όσον αφορά τους δύο υποψηφίους που προηγούνται σε αρχαιότητα του Μαλακουνίδη, δηλαδή τους Ανθούση (αιτητή) και Βουκή, ο Διευθυντής ανέφερε ότι αυτοί υστερούν γενικά στις σύγχρονες μεθόδους χειρουργικών επεμβάσεων έναντι του υποψηφίου Μαλακουνίδη που έχει συστήσει."

25 Η δικηγόρος της Δημοκρατίας εισηγήθηκε διαζευκτικά πως στην παρούσα υπόθεση δεν είναι απαραίτητη η αιτιολογία δεδομένου ότι το άρθρ. 34(9) του περί Δημόσιας Υπηρεσίας Νόμου (Ν. 1/90), που εφαρμόζεται στις περιπτώσεις θέσεων πρώτου διορισμού και προαγωγής, δεν απαιτεί ρητά αιτιολογημένες συστάσεις, 30 όπως είναι η περίπτωση των προαγωγών κάτω από το άρθρ. 35(4), το οποίο ερμήνευσε η νομολογία στην οποία παρέπεμψε ο κ. Αγγελίδης: *Γεώργιος Λοιζίδης & Άλλος v. Δημοκρατίας* (1992) 4 Α.Α.Δ. 4742, *Νίκη Πολυκάρπου & Άλλος v. Δημοκρατίας* (1993) 4 Α.Α.Δ. 72, *Ελένη Ηρακλέους v. Ε.Δ.Υ.* (1994) 4 Α.Α.Δ. 226, *Αντώνης Κελεπενιώτης v. Α.Η.Κ.* (1994) 4 Α.Α.Δ. 1795, *Ευάνθη Σταυρή Χ"Γιάννη v. Δημοκρατίας* (1994) 4 Α.Α.Δ. 1815 και *Αλέκος Αγαθαγγέλου v. Ε.Δ.Υ.* (1995) 4 Α.Α.Δ. 903.

40 Δε θα χρειασθεί να αποφασίσω το σημείο αυτό. Μπορεί να μείνει ανερευνήτο μέχρις ότου εμφανιστεί η κατάλληλη περίπτωση. Έχω σχηματίσει την άποψη ότι το απόσπασμα που παρέθεσα αποτελεί σαφή και πλήρη αιτιολογία της σύστασης χωρίς να χρειάζεται άλλη ανάλυση. Από αυτό προκύπτουν ξεκάθαρα τα στοιχεία που ξεχώριζαν το διορισθέντα από τους ανθυποψηφίους του. Ένα δεύτερο επιχείρημα που συναρτήθηκε με την εισήγηση είναι ότι ο

Διευθυντής έκαμε ιδιαίτερη μνεία των προσόντων F.R.C.S., που δεν είναι τίποτε άλλο παρά τα προσόντα που προσδιορίζουν την ειδικότητα, η οποία χρειάζεται από το σχέδιο υπηρεσίας για κατάληψη της θέσης. Έχει λεχθεί πως αυτό ήταν εξωγενές στοιχείο, που εκμηδενίζει το κύρος των συστάσεων. Δε συμφωνώ. Δεν μπορεί 5
στοιχείο που είναι στο φάκελο και σχετίζεται με τα κριτήρια να θεωρηθεί εξωγενές. Λέχθηκε περαιτέρω ότι ο Διευθυντής επεδίωκε τον εντυπωσιασμό της Ε.Δ.Υ. και την παραπλάνηση της. Αυτό δεν είναι καθόλου σωστό. Η ορθή διάσταση των διπλωμάτων μνημονεύεται ρητά στην εισήγηση. Τονίζεται μάλιστα ότι δεν μπορεί να 10
θεωρηθούν ως πλεονέκτημα ή πρόσθετο προσόν.

Εκτοξεύθηκε και μία άλλη κατηγορία για παραπλάνηση της Ε.Δ.Υ. από το Διευθυντή, που αφορά την υπηρεσιακή έκθεση του ενδιαφερομένου για το 1992. Ας σημειωθεί πως τελικά βαθμολογήθηκε με 7 ΕΞ. και 1 Π.Ι., αλλά η έκθεση κατατέθηκε στις 23/3/94. Ο Διευθυντής ανέφερε στην Επιτροπή κατά τον κρίσιμο χρόνο (Οκτώβριος 1993) ότι η προσφορά του αιτητή - και κάποιου άλλου υποψηφίου - κατά το 1992, που δεν είχαν ακόμη υποβληθεί οι υπηρεσιακές εκθέσεις, ήταν πάρα πολύ ικανοποιητική, κυμαινόμενη στα ίδια επίπεδα του 1991. Όπως σημειώνεται στο πρακτικό η γνώση του Διευθυντή στο προκείμενο προήλθε από πληροφορίες που φρόντισε να πάρει και από τη δική του εμπειρία ως προϊστάμενου. Αυτό, κατά το συνήγορο, απέβλεπε σε εντυπωσιασμό και παραπλάνηση. Ούτε το ένα είναι ούτε το 25
άλλο. Μαρτυρεί μόνο προσπάθεια για πλήρη ενημέρωση του διορίζοντος οργάνου.

Τόσο η Συμβουλευτική Επιτροπή όσον και η Ε.Δ.Υ. δέχθηκαν τους υποψηφίους σε συνέντευξη. Το αποτέλεσμα είναι ότι και 30
στις δύο περιπτώσεις ο ενδιαφερόμενος είχε καλύτερη απόδοση από τον αιτητή. Ο δικηγόρος του αιτητή, στην απαντητική του αγόρευση, έθιξε για πρώτη φορά θέμα μη αιτιολόγησης του αποτελέσματος των συνεντεύξεων, όπως απαιτεί ρητά το άρθρ. 34(10). Η κα Ερωτοκρίτου υπέβαλε πως ο αιτητής κωλύεται να 35
συζητήσει το θέμα εφόσον δεν το έχει θέσει στο δικόγραφο του. Και στηρίχθηκε στην υπόθεση **Μιχάλης Παρέλλης v. Δημοκρατίας** (1995) 4 Α.Α.Δ. 1145, στην οποία ο Αρτεμίδης Δ., έκρινε, υπό τις ίδιες συνθήκες, ότι ο ισχυρισμός "δεν επιτρέπεται να προβληθεί γιατί δεν περιλαμβάνεται στους λόγους στους οποίους 40
στηρίζεται η προσφυγή." Ο κ. Αγγελίδης είπε πως το θέμα καλύπτεται από τους νομικούς λόγους 2, 11, 13 και 14. Ας σημειωθεί ότι προβάλλονται συνολικά 17 λόγοι ακυρότητας.

Ο Καν. 7 του Διαδικαστικού Κανονισμού επιβάλλει υποχρέωση στον αιτητή να εγείρει με το δικόγραφο του όλα τα σημεία τα οποία υποστηρίζουν την προσφυγή αυτή. Έχω διεξέλθει τους λόγους που απαρίθμησε ο δικηγόρος του αιτητή. Δεν είναι ορθό ότι
 5 θέτουν ειδικά θέμα ανατιολόγητου των συνεντεύξεων από τα δύο όργανα, παρά τον μεγάλο αριθμό λόγων που διατυπώνονται στην αίτηση. Στην καλύτερη περίπτωση μπορεί να λεχθεί ότι εγείρεται με πολλή γενικότητα και αοριστία π.χ. παράβαση νόμου ή κακή εφαρμογή του νόμου. Όμως αυτό δεν αρκεί. Αν η εισήγηση γινόταν δεκτή θα παρεχόταν ευχέρεια για τη συζήτηση σχεδόν κάθε θέματος. Με αποτέλεσμα τον εξοβελισμό των δικονομικών διατάξεων και του ρόλου τους στον καθορισμό των επίδικων θεμάτων και της διεξαγωγής της διοικητικής δίκης. Η συγκεκριμενοποίηση όμως σε λογικά όρια κρίνεται απαραίτητη. Ο προτεινόμενος λόγος δεν καλύπτεται. Και εφόσον δε λήφθηκαν τα απαραίτητα διαβήματα δεν επιτρέπεται να συζητηθεί.

Είναι κατάλληλος ο χρόνος να προχωρήσω σε ένα άλλο παράπονο του αιτητή ότι το πρακτικό δεν αποκαλύπτει τις απόψεις του Ανώτερου Ειδικού Χειρουργού Δρα Καμμίτση που κλήθηκε από την Ε.Δ.Υ. να τη βοηθήσει στο έργο της. Το άρθρ. 17 του νόμου επιτρέπει τέτοια πρωτοβουλία. Η Επιτροπή δικαιούται να καλέσει οποιοδήποτε δημόσιο υπάλληλο "να βοηθήσει την Επιτροπή πάνω σε οποιοδήποτε ζήτημα το οποίο η Επιτροπή έχει να εξετάσει κατά την άσκηση των αρμοδιοτήτων της και"

Ο Δρ. Καμμίτσης κλήθηκε ως σύμβουλος (βλέπε πρακτικό παράρτημα 12). Ο ρόλος του, όπως και του Διευθυντή, στη συνέντευξη διαγράφεται στο πρακτικό αυτό. Η Επιτροπή "σε συνεννόηση με το Διευθυντή και τον κ. Καμμίτση" υπέβαλε ερωτήσεις στους υποψηφίους για να διαπιστωθεί το επίπεδο της ικανότητάς τους και να διαφανεί η προσωπικότητά τους. Σημειώνεται στη συνέχεια ότι ο Διευθυντής αντάλλαξε απόψεις με τον κ. Καμμίτση αναφορικά με τις απαντήσεις των υποψηφίων προτού ο πρώτος τους αξιολογήσει. Το παράπονο εντοπίζεται στο ότι οι απόψεις αυτές δεν καταγράφηκαν και παραμένουν άγνωστες. Μπορεί όμως να υποθέσει κανείς εύλογα από τη διατύπωση, όπως εισηγείται η κα Ερωτοκρίτου, ότι οι δύο ήταν σύμφωνοι ως προς το αποτέλεσμα. Άλλωστε δεν πρέπει να λησμονείται ότι η συμμετοχή του κ. Καμμίτση ήταν καθαρά συμβουλευτικής φύσεως. Όπως παρατηρεί ο Ε. Σπηλιωτόπουλος "Εγχειρίδιον Διοικητικού Δικαίου" 6η έκδοση, 1993, σελ. 139, παραγ. 134:

"..... Εκτός αν υπάρχει ρητή αντίθετη νομοθετική διάταξη, το

όργανο το οποίο αποφασίζει τελικά πρέπει να είναι διαφορετικό από το γνωμοδοτικό όργανο και να μη μετέχει στη δράση του."

Η άποψη αυτή στηρίζεται στις αποφάσεις του Σ.Ε. 1188/87 και 3897/88. 5

Υπάρχει ένας τελευταίος λόγος περί υπεροχής του αιτητή στα τρία κριτήρια. Δεν είναι έτσι τα πράγματα, όπως δείχνουν τα γεγονότα που εξέθεσα καθώς και τα στοιχεία των φακέλων. 10
Ιδιαίτερα αν ληφθεί υπόψη ότι ο ενδιαφερόμενος είχε σύσταση του Διευθυντή και ήταν καλύτερος στη συνέντευξη. Δεν είναι όμως μόνο αυτό. Είναι και η πείρα που απέκτησε 10 χρόνια σε διάφορα βρετανικά νοσοκομεία και σε ορισμένες περιπτώσεις με την ιδιότητα του Επιμελητή της χειρουργικής. 15

Με τις σκέψεις αυτές απορρίπτω την αίτηση και επικυρώνω την επίδικη πράξη σύμφωνα με το άρθρ. 146.4(α) του συντάγματος. Δεν επιδικάζω έξοδα.

Η προσφυγή απορρίπτεται χωρίς έξοδα.